

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. J.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č. j. 5374729/16/2010-80542-109458, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 Af 54/2016 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaném **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný nařídil v záhlaví označeným exekučním příkazem daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu žalobce vedeného u Komerční banky, a. s., k vymožení daňového nedoplatku a exekučních nákladů v celkové výši 364.079 Kč. Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2016 žalovaný danou exekuci zastavil podle § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť přípisem ze dne 7. 7. 2016 mu Komerční banka sdělila, že účet označený v exekučním příkazu byl zrušen před doručením exekučního příkazu bance.

[2] Žalobce podal dne 24. 7. 2016 žalobu u Městského soudu v Praze, v níž se domáhal zrušení výše uvedeného exekučního příkazu. Nezákonnost exekuce spatřoval v tom, že žalovaný vymáhá daňové nedoplatky, přestože povinnost k jejich uhrazení přešla na společnost ABAKUS, a. s. Dále namítl marné uplynutí promlčecí lhůty pro vymáhání nedoplatků s tím, že konkursní řízení podle něj nepředstavovalo překážku pro vymáhání daňového nedoplatku, neboť žalovaný mohl dosáhnout úhrady zpeněžením majetku, který konkurzem postižen nebyl. Vymáhané nedoplatky na dani z nemovitostí podle žalobce neexistují – je vyloučeno, aby byl žalobce v roce 2005 poplatníkem daně z nemovitostí, přestože v té době žádnou nemovitost nevlastnil. V posledním okruhu námitek žalobce vytkl žalovanému, že v roce 2012 začal znova evidovat nedoplatky na dani z nemovitostí za roky 1999 a 2000, přestože je již v roce 2012 označil za promlčené. Napadený exekuční příkaz postihuje částečně tytéž nedoplatky jako exekuční příkaz ze dne 17. 6. 2009. Rozhodnutí o námitce proti tomuto exekučnímu příkazu městský soud zrušil rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 Af 19/2012 – 47, avšak z důvodu nesouhlasu žalobce s výší nedoplatků, nikoliv v části, v níž předchůdce žalovaného žalobci vyhověl.

[3] Městský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že napadený exekuční příkaz ještě před podáním žaloby pozbyl právních účinků, neboť exekuce, která byla na jeho základě vedena, byla zastavena. Exekuce na základě tohoto exekučního příkazu neproběhla a fakticky nemohla ani začít.

[4] Soud zvažoval možnost prohlášení exekučního příkazu za nicotný podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu (vada rozhodnutí, která jej činí fakticky neuskutečnitelným) i bez výslovného žalobního žádání. K tomuto závěru ale nakonec nedospěl, neboť by tím zároveň zpochybnil rozhodnutí o zastavení exekuce, které nebylo napadeno, a které by tak nadále mělo právní účinky. Rozhodnutí o zastavení exekuce mělo v posuzované věci tytéž právní účinky, jako by mělo rozhodnutí, jímž by byla prohlášena nicotnost exekučního příkazu.

[5] Žalobní námitky, jimiž žalobce napadl samotnou exekuci, neměly v posuzované věci místo, ale musí se řešit v tom řízení, které se vztahuje k exekuci, jež proběhla nebo probíhá. Soudu bylo z úřední činnosti známo, že exekuce vůči žalobci probíhala na základě jiného exekučního příkazu a řízení v dané věci před městským soudem nebylo ke dni vydání tohoto rozsudku skončeno. V tomto druhém řízení lze uvažovat o žalobních námitkách, které napadají samotné provádění exekuce.

[6] Městský soud také zvažoval, zda za popsané situace není namístě žalobu odmítnout, pro takový postup však nenalezl v soudním řádu správním oporu. Navíc v hypotetické rovině lze uvažovat o vznesení námitek proti samotnému vydání exekučního příkazu, které by mohly být věcně projednány. To však není tento případ, kdy námitky směřují vůči exekuci, která neproběhla a nemohla proběhnout. Z těchto důvodu soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Městský soud se podle stěžovatele dopustil vady řízení tím, že zohlednil rozhodnutí o zastavení exekuce. S ohledem na § 75 odst. 2 s. ř. s. byl soud naopak povinen od této skutečnosti odhlédnout, neboť citované ustanovení neumožňuje zohlednit skutečnosti, které nastaly po dni napadeného rozhodnutí.

[9] Stěžovatel nesouhlasil s tím, že exekuční příkaz neměl dopad do jeho právní sféry. Exekuční příkaz je úkonem ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, i když na jeho základě nedojde k vymožení daňového nedoplatku, neboť se jedná o úkon směřující k vymožení nedoplatku (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2007, č. j. 2 Afs 85/2007 - 63). Dopadem do právní sféry stěžovatele je přerušení běhu promlčecí lhůty (která je ode dne účinnosti daňového řádu lhůtou prekluzivní), i když exekuce nepostihne majetek dlužníka. Z tohoto důvodu byl městský soud povinen vypořádat žalobní námitky směřující proti exekučnímu příkazu.

[10] Podle stěžovatele nebyl správný závěr soudu, že zastavení exekuce má tentýž právní účinek jako prohlášení nicotnosti exekučního příkazu. Exekuční příkaz je správní rozhodnutí, které je nadáno presumpcí správnosti. K teoretickým východiskům nicotnosti stěžovatel citoval z rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č j. 1 As 79/2008 – 128, č. 1815/2009 Sb. NSS. Zastavením exekuce nedochází k nicotnosti, a proto je exekuční příkaz způsobilý vyvolat účinky podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Napadené rozhodnutí proto zasáhlo do veřejných subjektivních práv stěžovatele.

[11] Městský soud tvrdil, že žalobní námitky napadaly „*samotnou exekuci, nikoliv však zvolený způsob exekuce, který však nemohl fakticky proběhnout*“. Ačkoliv soud navázal závěrem o nezbytnosti řešit námitky stěžovatele v řízení, kde fakticky dochází k postižení jeho majetku, z uvedené citace plyne, že se městský soud patrně domníval, že v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu lze přezkoumávat jen námitky směřující proti způsobu exekuce. Takovou úvahu je třeba odmítnout. Stěžovatel namítl v žalobě, že (1) právo na vymožení daňového nedoplatku zaniklo prekluzí, žalovaný vymáhá nedoplatky, které (2) přešly po svém vzniku na jinou osobu, (3) již dříve označil za zaniklé prekluzí a (4) nikdy neexistovaly. To vše jsou námitky, které podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 – 54, č. 791/2006 Sb. NSS, uplatňovat lze, neboť se nevztahují k okolnostem určujícím výši daně v nalézacím řízení.

[12] Závěrem stěžovatel namítl, že napadený rozsudek byl pro něj překvapivý, neboť v rozsudku č. j. 3 Af 19/2012 - 47 městský soud posoudil námitku prekluze práva vymáhat daňové nedoplatky věcně.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Exekuce nemohla v posuzované věci fakticky ani začít, neboť exekucí postižený účet v době vydání exekučního příkazu neexistoval. Exekuční příkaz proto nemohl vyvolat žádné právní účinky. Městský soud tak zohlednil především skutečnost, která nastala již před vydáním exekučního příkazu – zrušení účtu.

[14] Dále žalovaný upozornil, že se stěžovatel nesprávně dovolává zákona o správě daní a poplatků, který na věc nedopadá. Exekuční příkaz byl vydán za účinnosti daňového řádu, prekluzivní lhůta pro placení daně je tak upravena v § 160 citovaného zákona. Exekuční příkaz vydaný v posuzované věci nemá žádný dopad do právní sféry stěžovatele, a to ani ve smyslu § 160 odst. 3 daňového řádu, tedy není a nemůže být úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně. Takový exekuční příkaz ani nezakládá (a nemůže zakládat) vznik exekučních nákladů. Odlišnou situací by byl případ, kdy by byl vydán exekuční příkaz postihující existující bankovní účet, ale nedošlo by k vymožení ani části daňového nedoplatku z důvodu absence finančních prostředků. Takový exekuční příkaz by byl úkonem ve smyslu § 160 odst. 3 daňového řádu a jeho vydáním by vznikly exekuční náklady.

[15] Ať již je na exekuční příkaz nahlíženo jako na nicotný či nikoliv, faktem zůstává, že nemohl způsobit žádné účinky a nemůže být ani úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně. Opačný názor stěžovatele je podle žalovaného absurdní. Pokud by bylo umožněno přerušení běhu lhůty pro placení daně bez ohledu na to, že bankovní účet při vydání exekučního příkazu neexistoval nebo byl před jeho vydáním zrušen (ať již den nebo několik let), mohlo by to vést k účelovému postupu a navyšování exekučních nákladů. Žalovaný zdůraznil, že daňová správa pohlíží na exekuční příkaz vydaný na neexistující účet jako na úkon zcela neúčinný bez jakýchkoliv dopadů do právní sféry daňového subjektu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V posuzované věci je třeba zohlednit zvláštnosti exekučního řízení, a to především důsledky nepřípustnosti exekuce a způsob, jímž zákon takovou situaci řeší.

[19] Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení (§ 178 odst. 1 daňového řádu). Mezi předpoklady pro nařízení exekuce patří mimo jiné existence exekučního titulu, jeho vykonatelnost, zachování prekluzivní lhůty pro vymáhání a postižitelnost předmětu exekuce. Jakkoliv je správce daně povinen zkoumat splnění těchto předpokladů již v okamžiku nařízení exekuce, nelze vyloučit, že nenaplnění některého z těchto předpokladů již v době vydání exekučního případu vyjde

najevo až po nařízení exekuce (ať již v důsledku opomenutí správce daně ověřit některý z nezbytných předpokladů nebo v důsledku skutečností, které správce daně v době vydání exekučního příkazu nezaviněně neznal).

[20] Stane-li se exekuce nepřípustnou v průběhu jejího provádění nebo byla-li nepřípustná již v okamžiku, kdy byla nařízena, musí být zastavena. Důvody pro zastavení exekuce stanoví § 181 odst. 2 daňového řádu a počítá při jejich naplnění se zastavením exekuce nejen na návrh, ale i z moci úřední. Mezi důvody pro zastavení exekuce daňový řád řadí i situace, kdy byla exekuce nepřípustná od počátku – podle písmene a) je důvodem pro zastavení případ, kdy pro nařízení exekuce nebyly splněny zákonné podmínky, případně podle písmene i), které jako důvod pro zastavení exekuce uvádí „jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat".

[21] Důvody zastavení daňové exekuce do značné míry odpovídají důvodům zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř."), popř. § 290 odst. 1 téhož zákona, proto je možné při jejich výkladu využít i závěry, k nimž dospěla civilní judikatura.

[22] Důvodu podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu [ve znění do 31. 12. 2013 písmeno j)] odpovídá § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., který stanoví, že „*výkon rozhodnutí je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat* " (viz např. Lavický, P. in Baxa J. a kol. *Daňový řád. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 181). K tomuto ustanovení se Nejvyšší soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. 20 Cdo 31/2019, v němž uvedl: „*Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. bude exekuce zastavena, jestliže je nepřípustná, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Jde o ustanovení s relativně neurčitou hypotézou. Pravidlem výkladu takové normy je požadavek vymezit z předem neurčené množiny skutečností (kupř. demonstrativním výčtem nebo stanovením obecných kritérií) ty, jejichž pomocí lze obsah hypotézy normy určit; přitom výklad normy, kterou v konkrétní věci podal soud (a tím i jeho právní posouzení věci), je možné mít za nesprávný jen tehdy, lze-li učinit spolehlivý závěr, že to určení hypotézy, k němuž dospěl, z objektivních hledisek (logických nebo věcných) nemůže obstát. Nauka i soudní praxe jsou jednotné potud, že důvody, pro které je exekuce nepřípustná, se typicky spojují s vadami exekučního titulu [pokud nezpůsobují jeho (materiální) nevykonatelnost, jež zakládá důvod zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], s pochybeními při nařízení exekuce (např. postižením jiného účtu než účtu povinného - srov. § 303 a násl. o. s. ř.),* [...]". Judikatura v občanskoprávních věcech tedy řadí mezi důvody, pro které je výkon rozhodnutí nepřípustný, vady exekučního titulu či pochybení při nařízení výkonu. Jako příklad pochybení při nařízení exekuce přitom výslovně uvádí postižení jiného účtu než účtu povinného. K témuž závěru Nejvyšší soud dospěl také např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. 20 Cdo 681/2001, č. 75/2002 Sb. NS, nebo v usneseních ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2131/2008, či ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 20 Cdo 1284/2002.

[23] Nařízení exekuce, která postihuje neexistující bankovní účet (jak tomu bylo v nyní posuzované věci), je obdobné situaci řešené Nejvyšším soudem v citovaných rozhodnutích, kdy byla exekuce nařízena ve vztahu k účtu, jehož majitelem nebyl povinný. V obou případech je důsledkem nepřípustnost exekuce od samého počátku a exekuce nemůže proběhnout. Předpokladem nastoupení účinků, které zákon spojuje s vydáním exekučního

příkazu na daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu, je skutečnost, že dlužník má u poskytovatele platebních služeb v době nařízení exekuce (v den vydání exekučního příkazu) zřízen účet.

[24] Ze správního spisu je zřejmé, že exekuce nařízená napadeným exekučním příkazem fakticky nezačala. Bezprostředně po jeho doručení poddlužníkovi (Komerční bance), poddlužník oznámil správci daně neexistenci účtu a správce daně z moci úřední exekuci zastavil. Zároveň ze sdělení Komerční banky plyne, že účet byl zrušen k 20. 7. 2003, tedy již několik let před vydáním exekučního příkazu. Byť tedy byla exekuce napadeným exekučním příkazem nařízena nepřípustně, žalovaný jej „odklidil" zákonem předvídaným způsobem.

[25] Tato exekuce s ohledem na okolnosti nemohla nijak zasáhnout do majetkových či jiných práv stěžovatele. Nevznikly mu ani žádné exekuční náklady (ostatně to stěžovatel ani netvrdil). I kdyby hypoteticky nějaké náklady vznikly, stěžovatel by nebyl povinen je hradit, neboť podle § 182 odst. 1 je dlužník povinen hradit exekuční náklady jen tehdy, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně.

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že byl exekuční příkaz způsobilý zasáhnout do jeho práv tím, že se jednalo o úkon přerušující prekluzivní lhůtu pro vymožení daňového nedoplatku. K odkazu na § 70 zákona o správě daní a poplatků soud nejprve podotýká, že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu má po 1. 1. 2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 daňového řádu (viz rozsudek ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 Afs 4/2012 - 24, č. 2627/2012 Sb. NSS).

[27] Za běžných okolností dochází vydáním exekučního příkazu k zahájení exekučního řízení, a tedy k přerušení lhůty pro placení daně podle § 160 odst. 3 daňového řádu. Je však třeba zohlednit ustálenou judikaturu, která v určitých výjimečných případech nepřiznává účinky přerušení či stavení prekluzivní lhůty úkonům, s nimiž zákon jinak takové účinky spojuje. Je tomu tak například v situaci, kdy je takový úkon učiněn pouze formálně s úmyslem přerušit běh lhůty bez zjevného úmyslu stanovit daň (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, nebo rozsudek ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005 - 96, č. 1480/2008 Sb. NSS). Obdobný závěr by bylo třeba učinit v případě, že správce daně vydal exekuční příkaz při vědomosti o neexistenci bankovního účtu či neexistenci plátce mzdy pouze s úmyslem přerušit běh prekluzivní lhůty bez zjevného úmyslu vymoci nedoplatek (k témuž závěru dospěla i odborná literatura, viz Lichnovský, O. a kol. Daňový řád. Komentář. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016 komentář k § 178 a k §181). Citovaný komentář dovozuje, že k přerušení lhůty pro placení daně ve smyslu § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu nedojde ani v případě zastavení exekuce na základě § 181 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tedy v případě, kdy pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky. K přerušení lhůty pro placení daně dojde jen tehdy, je-li exekuční řízení zahájeno fakticky, ne jen formálně.

[28] Shodně je třeba přistupovat i k situaci, která nastala v nyní posuzované věci, kdy byl exekučním příkazem postižený účet zrušen již 13 (!) let před vydáním exekučního příkazu (exekuční příkaz byl vydán dne 4. 7. 2016, zatímco bankovní účet byl zrušen k

20. 7. 2003). Byť žalovaný nevydal napadený exekuční příkaz s vědomím neexistence bankovního účtu, ani si nevymyslel účet zjevně mylný, je objektivní a mezi stranami nespornou skutečností, že ke dni vydání exekučního příkazu daný účet neexistoval (byl již zrušen). Při zohlednění výše citované judikatury Nejvyššího soudu je třeba uzavřít, že došlo k pochybení při nařízení exekuce, které způsobilo nepřípustnost jejího provedení. Jinými slovy, napadený exekuční příkaz trpěl takovou vadou, že nebyl způsobilý vyvolat účinky, které za běžných okolností zákon s vydáním exekučního příkazu spojuje. Ani v tomto případě proto nebylo zahájení exekučního řízení tímto exekučním příkazem úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty pro vymožení daňového nedoplatku, a nemohlo tak nijak zasáhnout do práv či právní sféry stěžovatele. V případě, že vedle toho probíhala či probíhá daňová exekuce k vymožení téhož daňového nedoplatku nařízená jiným exekučním příkazem, je třeba v tomto jiném řízení samostatně a nezávisle na nyní napadeném exekučním příkazu posoudit otázku zachování prekluzivní lhůty.

[29] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil s městským soudem, že napadený exekuční příkaz se vzhledem k okolnostem posuzované věci nemohl nijak dotknout veřejných subjektivních práv stěžovatele a že by bylo bezpředmětné posuzovat námitky, které stěžovatel uplatnil v žalobě (viz shrnutí výše v bodu [2]). Byť stěžovatel v žalobě tvrdil zásah do svých veřejných subjektivních práv (a tedy splnil podmínku § 65 s. ř. s.), důvody, které uváděl, se míjely se skutkovými okolnostmi, neboť napadený exekuční příkaz nebyl způsobilý vyvolat účinky, jež zákon s nařízením exekuce přikázáním pohledávky z účtu jinak spojuje, a daňová exekuce nebyla na jeho podkladě vůbec zahájena.

[30] Jakkoliv nelze hovořit o situaci, kterou judikatura označuje za odpadnutí předmětu řízení (situace, kdy dojde ke změně nebo zrušení napadeného správního rozhodnutí, viz např. rozsudky ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 39/2011 - 60, nebo ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 – 95), a městský soud proto žalobu správně neodmítl, fakticky se jedná o obdobnou situaci, jejíž specifika jsou dána odlišnostmi exekučního a správního, resp. daňového řízení.

[31] Městský soud nepochybil, zohlednil-li, že se v nyní posuzované věci jednalo o exekuční příkaz nezpůsobilý vyvolat právní účinky. Tato nezpůsobilost vznikla již v okamžiku jeho vydání (tedy v době vydání napadeného rozhodnutí), byť byla odhalena později a potvrzena rozhodnutím o zastavení exekuce. Městský soud se proto nedopustil vady řízení, která měla podle stěžovatele spočívat v porušení § 75 odst. 2 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by

jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu